

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **T. H.**, zast. Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Ověnecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, ve věci ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 2. 2018, č. j. 8 A 182/2016 - 80,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta její žaloba na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, spatřovaném ve sdělení ze dne 11. 8. 2016, č. j. MV-67355-26/SC-2012. Žalovaný tímto sdělením reagoval na žádost stěžovatelky o potvrzení změny rodného čísla z důvodu změny pohlaví, kterou vyhodnotil jako podnět k zahájení řízení z moci úřední. Stěžovatelku informoval, že požadovanou změnu nelze provést, neboť nebylo doloženo splnění zákonných podmínek.

[2] Stěžovatelčino pohlaví je od narození vedeno jako mužské, ona se s ním však neidentifikuje, cítí se být neutrálního pohlaví a v případě nutnosti výběru mezi mužským a ženským pohlavím preferuje pohlaví ženské. Nesouhlasí s tím, aby bylo její rodné číslo ve tvaru, které se přiděluje mužům [tj. ke druhému dvojčíslí, které vyjadřuje měsíc narození, není přičteno žádné aditivum; rodné číslo přiřazované ženám se u druhého dvojčíslí zvyšuje o aditivum 50 dle § 13 odst. 3 zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel

a rodných číslech a o změně některých zákonů (zákon o evidenci obyvatel), ve znění pozdějších předpisů]. Za ideální by považovala, aby její rodné číslo bylo neutrální, případně by akceptovala tvar, který se přiděluje ženám.

[3] Česká zákonná úprava nezná jiné pohlaví než mužské či ženské, změnu pohlaví z jednoho na druhé nicméně připouští. Tato změna je vázána na chirurgický zákrok spojený se znemožněním reprodukční funkce (sterilizací) a přeměnou pohlavních orgánů [§ 29 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, § 21 odst. 1 zákona č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách, ve znění pozdějších předpisů]. V případě změny pohlaví se provede změna rodného čísla [§ 17 odst. 2 písm. d) zákona o evidenci obyvatel].

[4] Stěžovatelka nepodstoupila chirurgický zákrok pro změnu pohlaví a je nesporné, že žalovaný postupoval v souladu s citovanými ustanoveními, když nepřistoupil ke změně rodného čísla, respektive k zahájení souvisejícího řízení, o čemž ji informoval napadeným sdělením. Podstatou nynější věci je otázka, zda česká zákonná úprava je v souladu s Listinou základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“).

[5] Stěžovatelka se proti sdělení žalovaného bránila jednak žalobou proti rozhodnutí správního orgánu [§ 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jednak zásahovou žalobou podle § 82 a násl. s. ř. s., kterou formulovala jako eventuální.

[6] Městský soud ve věci poprvé rozhodl rozsudkem ze dne 25. 7. 2017, č. j. 8 A 182/2016 - 40. Vycházel z toho, že primát má žaloba proti rozhodnutí správního orgánu a možnost úspěšně podat zásahovou žalobu přichází v úvahu teprve tehdy, když není možné bránit se žalobou proti rozhodnutí. Žalobu proti rozhodnutí odmítl, a to z důvodu nevyčerpání opravných prostředků podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[7] První rozsudek městského soudu byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2017, č. j. 9 As 243/2017 - 95. Nejvyšší správní soud konstatoval, že sdělení žalovaného je sdělením o nezahájení řízení z moci úřední podle § 42 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, které není rozhodnutím, ale úkonem podle části čtvrté správního řádu, proti kterému není přípustné odvolání ani rozklad. Městský soud proto nesprávně odmítl žalobu pro nevyčerpání opravných prostředků. Byl zde však jinak jiný důvod, pro který bylo namístě tuto žalobu odmítnout [§ 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 70 písm. a) s. ř. s.]. Sdělení žalovaného není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a žaloba podle tohoto ustanovení proti němu není přípustná. Vzhledem k tomu, že rozhodovací důvod městského soudu neobstál, Nejvyšší správní soud rozsudek zrušil, sám odmítl žalobu proti rozhodnutí (§ 110 odst. 1 s. ř. s.) a věc vrátil městskému soudu k posouzení stěžovatelčiny zásahové žaloby.

[8] Městský soud v dalším řízení projednal zásahovou žalobu a zamítl ji nyní napadeným rozsudkem. Konstatoval, že žalovaný postupoval v souladu s výše citovanými ustanoveními a napadené sdělení proto nemohlo představovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. Rozsudky Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), které stěžovatelka citovala na podporu svého názoru o rozporu české zákonné úpravy s Listinou

pokračování

a Úmluvou, nebyly dle městského soudu relevantní zejména proto, že se týkaly osob, které chirurgický zákrok na rozdíl od stěžovatelky podstoupily.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[9] Stěžovatelka namítá, že orgány veřejné moci sice postupují podle zákona, avšak neberou v potaz ústavněprávní a lidskoprávní rozměr případu. Postup žalovaného sice byl *stricto sensu* v souladu se zákonem, ale nebyl přiměřený a dotčená úprava je protiústavní a v rozporu s Úmluvou, kterou je v případě rozporu se zákonem třeba aplikovat přednostně podle čl. 10 Ústavy. Tvrdí, že bylo zasaženo do jejího práva nebýt podrobena špatnému zacházení a práva na fyzickou a psychickou integritu (čl. 7 odst. 2 Listiny a čl. 3 Úmluvy), práva na soukromý a rodinný život, včetně práva na rodičovství (čl. 7 odst. 1, čl. 10 odst. 2, čl. 32 odst. 1 Listiny a čl. 8 Úmluvy), práva na zdraví (čl. 31 Listiny a čl. 8 Úmluvy) a práva nebýt diskriminována (čl. 1 a čl. 3 odst. 1 Listiny, čl. 14 Úmluvy).

[10] Uvádí, že nucené podstoupení lékařského zákroku spojené se znemožněním reprodukční funkce jakožto podmínka změny pohlaví je kritizováno ze strany institucí zabývajících se lidskými právy i některými soudy, zejména ESLP, který takovou zákonnou úpravu hodnotí jako rozpornou s článkem 8 Úmluvy.

[11] Na podkladě judikatury ESLP (rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 11. 7. 2002, *Christine Goodwin proti Spojenému království*, stížnost č. 28957/95, rozsudek ze dne 12. 6. 2002, *Van Kück proti Německu*, stížnost č. 35968/97, rozsudek ze dne 10. 3. 2015, *Y. Y. proti Turecku*, stížnost č. 14793/08, rozsudek ze dne 6. 4. 2017, *A. P., Garçon a Nicot proti Francii*, stížnosti č. 79885/12, 52471/13 a 52596/13) dovozuje, že k nepřípustnému zásahu do práv trans osoby dojde vždy, kdy jí nebude umožněno uvést svou vnitřní a vnější pohlavní identitu do souladu. Řada států již ostatně přijala nebo plánuje přijmout úpravu založenou na sebe-identifikačním pojetí, v některých případech je též zaváděna možnost registrace neutrálního pohlaví.

[12] Stěžovatelka proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud předložil věc Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy z důvodu protiústavnosti § 29 odst. 1 občanského zákoníku, § 21 odst. 1 zákona o specifických zdravotních službách a § 13 odst. 3 zákona o evidenci obyvatel ve slovech „u žen zvýšené o 50“.

[13] Dále navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[14] Žalovaný opakuje, že nebyly naplněny podmínky k zahájení řízení a změně rodného čísla stěžovatelky, postupoval tedy v souladu se zákonem. Český právní řád nezná třetí pohlaví a v současné době se taková změna ani nepřipravuje; muselo by dojít k rozsáhlým změnám ve většině informačních systémů veřejného i soukromého sektoru, v legislativě i v dokladech.

[15] Ztotožňuje se s napadeným rozsudkem a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[16] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu rozsudku městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[17] Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejprve se zabýval otázkou, zda se stěžovatelka domáhala svých práv způsobem, který předvídá zákon.

[19] V prvním rozsudku vydaném v nynější věci (sp. zn. 9 As 243/2017) již konstatoval, že o změně rodného čísla dle § 17 odst. 2 zákona o evidenci obyvatel se rozhoduje ve správním řízení, které zahajuje výlučně správní orgán z moci úřední. Sdělení žalovaného stěžovatelce, že takové správní řízení nebude zahájeno, není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., takže proti němu není přípustná žaloba proti rozhodnutí správního orgánu.

[20] Nezahájení správního řízení (respektive sdělení o tom, že se tak nestane) může za určitých okolností představovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. Bude tomu tak tehdy, je-li zákonem stanoveno, že za určitých podmínek správní orgán zahájí správní řízení z úřední povinnosti a v tomto řízení má být rozhodováno o subjektivních právech nebo povinnostech jednotlivce. Jednotlivec totiž má subjektivní veřejné právo na to, aby řízení, v němž má být rozhodnuto o jeho subjektivních právech nebo povinnostech, bylo zahájeno tehdy, jsou-li pro to splněny zákonem stanovené podmínky. Pokud se tak nestane, může nečinnost správního orgánu představovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ve skutkově obdobné věci stěžovatelky ze dne 30. 5. 2019, č. j. 2 As 199/2018 - 37, tam citovanou judikaturu a usnesení Ústavního soudu ve věci stěžovatelky ze dne 15. 11. 2016, sp. zn. III. ÚS 3376/16).

[21] Městský soud se proto zcela správně zabýval zákonností napadeného sdělení a Nejvyšší správní soud jeho meritorní závěry přezkoumal.

[22] Stěžovatelka se domáhá zahájení správního řízení o změně rodného čísla podle § 17 odst. 2 písm. d) zákona o evidenci obyvatel, podle kterého se změna rodného čísla *provede v případě, kdy došlo ke změně pohlaví*. Ke změně pohlaví dojde podle § 29 odst. 1, věty první, občanského zákoníku *chirurgickým zákrokem při současném znemožnění reprodukční funkce a přeměně pohlavních orgánů*, obdobnou úpravu obsahuje také § 21 odst. 1, věta první, zákona o specifických zdravotních službách. Stěžovatelka požaduje, aby její rodné číslo bylo v neutrálním, případně ženském tvaru. Rodné číslo je totiž tvořeno takovým způsobem, že je z něj seznatelné pohlaví jeho nositele - druhé dvojčíslí rodného čísla, které vyjadřuje měsíc narození, je u žen zvýšené o 50, u mužů nikoli (§ 13 odst. 3, věta druhá, zákona o evidenci obyvatel). Stěžovatelčino pohlaví je přitom od narození evidováno jako mužské, ačkoli s tím nesouhlasí.

pokračování

[23] Jak již bylo uvedeno, v nynější věci je nesporné, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem. Tvar rodného čísla pro neutrální pohlaví česká zákonná úprava nezná, jelikož s tímto pohlavím vůbec nepočítá. K úpravě do ženského tvaru nebyl důvod, protože stěžovatelka nepodstoupila chirurgický zákrok vedoucí ke změně pohlaví.

[24] Druhý senát Nejvyššího správního soudu již v rozsudku sp. zn. 2 As 199/2018 konstatoval, že aplikovanou právní úpravu nepovažuje za protiústavní či rozpornou s Úmluvou, s čímž se devátý senát ztotožňuje.

[25] Za zcela zásadní považuje, že kasační stížností předestřené otázky nejsou primárně právní, ale společenské v širokém slova smyslu. Stěžovatelka namítá dotčení svých lidských práv, vývoj jejich ochrany je však bytostně spjat právě s vývojem společnosti a její „poptávkou“. Je přitom nesporné, že v tradičním pojetí je rozlišováno pouze mužské a ženské pohlaví na základě biologických charakteristik jedince (druhu pohlavních orgánů), a Nejvyššímu správnímu soudu není známo, že by česká společnost toto pojetí opustila. Uvedené neznámá, že by pravidla nastavená v určité době neměla být konfrontována s vyvíjející se realitou, naopak. Soud však zastává názor, že změna tohoto druhu by neměla být iniciována judikaturou, ale celospolečenskou a odbornou debatou, kterou bude následně reflektovat zákonodárce a jejíž výsledek nepřísluší soudu předjímat. Za těchto okolností je nutné vycházet z toho, že náhled na problematiku transgenderu je v naší zemi nadále spíše konzervativní (minimálně při srovnání s některými stěžovatelkou zmiňovanými zeměmi), a ruku v ruce s tím jde vnímání lidských práv v této oblasti.

[26] Tvůrci Listiny nepochybně neměli při jejím koncipování na mysli ochranu práv trans osob v tom smyslu, jaký prezentuje stěžovatelka, neboť v českém právním prostředí se jedná o relativně novou otázku (případ stěžovatelky je prvním tohoto druhu, a to jak před žalovaným, tak správními soudy, dle sdělení žalovaného se ani nepřipravuje zákonná úprava neutrálního či neurčeného pohlaví). Zároveň nelze přistoupit k výkladu Listiny prizmatem společenské změny, neboť ta, jak bylo vysvětleno výše, doposud dostatečně nepostoupila. V tuto chvíli proto není pro výklad zastávaný stěžovatelkou prostor.

[27] Z obdobných důvodů má Nejvyšší správní soud za to, že česká právní úprava a postup správních orgánů není v rozporu s Úmluvou.

[28] Stěžovatelka v této souvislosti cituje judikaturu ESLP, se svojí argumentací jde však výrazně dál než tento soud.

[29] Rozsudek ve věci *Christine Goodwin* je pro nynější věc podstatný pouze v obecných východiscích. Velký senát v něm konstatoval, že čl. 8 Úmluvy zaručuje právo trans osob na osobní rozvoj a na fyzickou i morální integritu, a zdůraznil vliv mezinárodního trendu směřujícího ke stále většímu sociálnímu přijetí trans osob. Z toho v obecné rovině vychází i Nejvyšší správní soud, není mu však známo, že by ve společnosti došlo k natolik výrazné změně, jak to vnímá stěžovatelka. Nic takového nelze dovodit ani z citovaného rozsudku velkého senátu, jelikož se týkal trans osoby, která, přestože podstoupila operativní změnu pohlaví, nezískala souhlas k jeho úřední změně; taková situace by v České republice neměla nastat. Obdobně se soud staví k argumentaci rozsudkem ve věci *Van Kück* a *Y. Y. proti*

Turecku, byť v poslední jmenovaném případě šlo o osobu, které nebyla umožněna chirurgická změna pohlaví proto, že nebyla trvale neplodná.

[30] Podstatně významnější je pro nynější věc rozsudek ve věci *Garçon*, ve kterém ESLP dospěl k závěru, že podmínka úřední změny pohlaví, která je spojená se sterilizací, je rozporná s čl. 8 Úmluvy (právo na respektování rodinného a soukromého života). Takový požadavek přitom obsahuje i česká zákonná úprava a rozhodovací činnost ESLP je pro české soudy i správní orgány zásadním vodítkem pro interpretaci a aplikaci vnitrostátního práva. Závazná je v tom smyslu, že vytváří nepodkročitelný standard ochrany základních práv jednotlivce, který musí soudy i správní orgány svou rozhodovací praxí zajišťovat.

[31] Jak již však Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v citovaném rozsudku sp. zn. 2 As 199/2018, precedenční účinky judikatury ESLP mají své limity a soudy mají možnost vstoupit s ní do principiálního dialogu (obdobně k judikатурnímu dialogu obecných soudů ve vztahu k Ústavnímu soudu viz jeho nálezy ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05, zejména body 68. až 71.). V nynější věci tak činí s ohledem na to, že důvody citovaného rozsudku nepovažuje za dostatečně přesvědčivé, a s ohledem na předchozí judikaturu ESLP je hodnotí jako překvapivé.

[32] ESLP vycházel z toho, že členské státy Rady Evropy mají v dotčené oblasti relativně úzký prostor pro uvážení, jak provést pozitivní povinnosti plynoucí z čl. 8 Úmluvy. Při posouzení, jak široký je tento prostor, zohlednil několik faktorů. Na jednu stranu vzal v potaz, že členské státy nejsou jednotné ve stanovení požadavku sterilizace pro účely změny pohlaví, což svědčí širšímu prostoru pro uvážení. Ve věci byly dotčeny veřejné zájmy - francouzská vláda poukázala zejména na zásadu, že nelze disponovat vlastním osobním stavem, a na potřebu jeho spolehlivosti a koherence. ESLP rovněž uznal, že jde o složité morální a etické otázky, což by také svědčilo širšímu uvážení. Na druhou stranu však viděl, že se jedná o významný aspekt existence či identity jednotlivce, a v těchto situacích je prostor pro uvážení naopak omezen, čemuž přisoudil zásadní význam. Jelikož šlo o sterilizaci, byla přímo dotčena fyzická integrita jednotlivce. Práva na sexuální identitu a osobní autonomii představují esenciální aspekty práva na ochranu soukromého života. ESLP také v této souvislosti poukázal na vývoj ve vnímání transgender, k němuž došlo ve veřejné diskusi i v právu v posledních letech a který dle jeho názoru spíše směřuje k tomu považovat požadavek sterilizace za nepřijatelný.

[33] Podle ESLP (body 130. až 133. rozsudku) nemá osoba, jež se subjektivně neztotožňuje se svým biologickým pohlavím, v situaci, kdy změna pohlaví je podmíněna povinným zneplodněním, skutečnou svobodnou volbu. Nepodstoupí-li takový zákrok, bude jí upřeno právo v plném rozsahu požívat svého práva na sexuální identitu a osobní autonomii. Takové podmínění uznání sexuální identity transgender osob proto podle ESLP znamená, že výkon práva na soukromý život podle čl. 8 Úmluvy je přípustný, jen pokud dotyčná osoba rezignuje na své právo na plné respektování své fyzické integrity, jež je chráněno nejen článkem 8, ale i článkem 3 Úmluvy. ESLP připustil, že zásada, že nelze disponovat vlastním osobním stavem, a záruka jeho spolehlivosti a koherence a obecněji požadavek právní jistoty jsou v obecném zájmu. Dospěl však k závěru, že rozhodná francouzská právní úprava stavěla stěžovatele, kteří se nechtěli podrobit úplné změně

pokračování

pohlaví, neřešitelnému dilematu, v důsledku čehož byla porušena spravedlivá rovnováha mezi obecnými zájmy a zájmy dotčeného jednotlivce, jejíž zachování jsou členské státy povinny zajistit.

[34] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje se závěry ESLP především proto, že nesouhlasí s východiskem, dle kterého mají členské státy v této oblasti jen velmi omezenou míru uvážení. ESLP sice zmínil různé faktory, které byly ve hře, v konečném důsledku však míru uvážení členských států vyprázdnil a nepřiznal dostatečnou důležitost tomu, že mezi členskými státy nepanuje v dané oblasti shoda. Nejvyšší správní soud tuto skutečnost naopak hodnotí jako zcela stěžejní a má proto za to, že míra uvážení členských států by minimálně v současné době měla zahrnovat i možnost stanovení podmínky sterilizace.

[35] Nelze také přehlédnout, že rozsudek ve věci *Garçon* byl do značné míry překvapivý. Požadavky judikatury, na kterou ESLP navazoval (stěžejní rozsudky zmiňovala stěžovatelka v kasační stížnosti a jsou citované shora), se vyvíjely pomalu a postupně spolu s tím, jak se posouval vztah společnosti k problematice transgenderu. Citované rozsudky se týkaly osob, které podstoupily operativní zákrok za účelem změny pohlaví, a státní orgány přesto odmítaly změnu pohlaví úředně uznat, respektive ve věci *Y. Y. proti Turecku* osoby, která chtěla chirurgický zákrok podstoupit, ale bylo jí v tom z nepřiměřených důvodů bráněno. Závěry přijaté ve věci *Garçon* jsou oproti tomu novátorským krokem, který představuje významný posun v dosavadním vnímání.

[36] K rozsudku ve věci *Garçon* ostatně vyjádřil silné disentní stanovisko soudce Carlo Ranzoni, v němž mimo jiné uvedl, že ke zkoumanému tématu neexistuje evropský konsensus, rozsudek vyprazdňuje prostor členských států na uvážení, naopak plyne z něj požadavek, aby dvacet dva členských států změnilo zákonnou úpravu. Podle tohoto stanoviska měla být věc předložena velkému senátu ESLP podle čl. 30 Úmluvy, protože se týkala zásadních otázek výkladu čl. 8 Úmluvy a výkladu pojmů *prostor pro uvážení* a *konsensus*.

[37] Nejvyšší správní soud proto setrvává na svém závěru, že česká zákonná úprava není protiústavní ani rozporná s Úmluvou.

[38] Navíc, i kdyby přijal argumentaci rozsudku *Garçon*, jedna věc je přípustnost požadavku sterilizace z pohledu čl. 8 Úmluvy a druhá úřední změna pohlaví (rodného čísla) pouze na základě prohlášení jednotlivce či přihlášení se k jinému než ženskému nebo mužskému pohlaví bez dalších podmínek či medicínského zkoumání; tak daleko nešel ani ESLP. Právě v rozsudku ve věci *Garçon* neshledal v rozporu se čl. 8 Úmluvy požadavky, aby se osoby usilující o změnu zapsaného pohlaví podrobily zdravotní prohlídce a měly diagnostikovanou poruchu genderové identity („*gender identity disorder*“). Jakkoli tedy Nejvyšší správní soud vnímá obtížnost stěžovatelčiny situace, opakuje, že není a nemůže být jeho úkolem posouvat právní úpravu za hranice toho, kde se současná společnost nachází.

IV. Závěr a náklady řízení

[39] Z výše uvedeného je patrné, že Nejvyšší správní soud neshledal opodstatněným návrh stěžovatelky na předložení věci Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy.

[40] Vzhledem k tomu, že nepřisvědčil kasačním námitkám a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[41] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. července 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu